

(Kort bemærkning).

Mogens Andreassen (DF):

Vi har jo netop her i formiddag behandlet spørgsmål om uddannelse. I arbejdsmarkedsreformen indgår der også en form for uddannelse, og det er det, der skal foregå inden for arbejdsformidlingen.

Vi har betænkeligheder på et par områder i forhold til arbejdsmarkedsreformen, og jeg vil derfor gerne spørge hr. Ole Vagn Christensen: Når AF i en årrække ikke har formået at få ca. 200.000 tunge ledige målrettet i en uddannelse mod arbejdsmarkedet, hvordan vil regeringen så løse dette problem?

Vil Socialdemokratiet i tredje fase af arbejdsmarkedsreformen medvirke til, at andre organisationer eller private formidlere kan påtage sig eller deltage i løsningen af den opgave?

Vil Socialdemokratiet og regeringen medvirke til at lette erhvervslivets skattemæssige og administrative byrder, således at der etableres arbejdspladser, der også er i stand til at opsyge de lidt ringere uddannede ledige til reelt arbejde?

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Det er til hr. Ole Vagn Christensen, som giver udtryk for, at Socialdemokratiet har tillid til, at parterne kan løse opgaverne, så der slet ikke bliver brug for det femte år.

Der vil jeg godt spørge, om det mon er sandsynligt, at de, der måske faktisk havner i det femte år, vil opfatte det på en anden måde.

Jeg forstod, at hr. Ole Vagn Christensen argumenterede for 9 års ledighedsperiode på et tidspunkt, men det var selvfølgelig, da der var en borgerlig regering. Det er klart, at da var situationen jo en ganske anden.

Jeg godt kunne lide at vide, og der spørger jeg helt konkret igen, for det fik jeg ikke svar på:

Hvis ledigheden i januar 1999-kvartalet er højere end ledigheden i januar 1998-kvartalet, vil Socialdemokratiet så garantere en ny lovgivning? Jeg snakker ikke om august sidste år, august i år; jeg snakker om, at hvis den kommende periode udviser en stigende ledighed, vil Socialdemokratiet så garantere en ny lovgivning?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Hr. Ole Vagn Christensen var inde på tilliden til parterne. En af parterne, som udgør en del af fagbevægelsen, nemlig LO, har jo udtrykkeligt gjort det til sin forudsætning for aftalen, at ledigheden fortsat falder. Det er deres forudsætning.

Hvis arbejdsløsheden igen stiger – og den er jo sådan set så småt begyndt at stige i forhold til ikke august sidste år, men til tidligere på året, og de prognoser, der ligger for byggeriet og for andre områder, viser jo, at der desværre er en større ledighed undervejs – altså hvis LO's forudsætning for indgåelse af aftalen brydes, ikke af ond vilje, men af øget arbejdsløshed, vil man så ændre dagpengereglerne igen?

Det var det ene spørgsmål. Det andet er igen om tillid.

Jo, man kan godt have tillid til parterne, men så undrer det mig, at der i lovforslaget alene står noget konkret, når det drejer sig om forringelser, altså afkortning af dagpengeperioden, stramning om de 50-54-årige, stramning af rådighedsreglerne, men hvor der skal være noget konkret om arbejdsgivernes forpligtelser, som er LO's anden forudsætning for at gå med i aftalen, står der intet.

Er Socialdemokratiet ikke indstillet på, at tingene skal være konkrete og forpligtende for begge parter, både for lønmodtagersiden og for arbejdsgiversiden?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Selv om jeg synes, det er synd for hr. Ole Vagn Christensen, at han skal forsvare en dårlig sag, kan jeg alligevel ikke undlade at tage ordet igen.

Det er helt fint at have tillid til parterne. Jeg synes også, det er flot, at der i trepartsforhandlingerne står noget om, at arbejdsmarkedets parter, altså arbejdsgiver/arbejdstager, skal tage deres ansvar op, for det har nemlig ikke været for godt fra nogen af siderne. Det er vi helt enige om. Men det, jeg ikke har tillid til, er, at arbejdsformidlingen, at hele systemet kan løfte opgaven.

Jamen hvis der ikke er et behov for 5 år, hvorfor i alverden afkorter man så perioden? Hvad så, som hr. Ole Sohn også er inde på, når konjunkturerne vender og arbejdsløsheden stiger, har vi så råd til at forlænge dagpengeperioden?